

Angelsko omizje.

6. Sv. Janez Berhmans.

Med odličnjaki pri angelski mizi se pač sme poleg sv. Alojzija in Stanislava takoj imenovati tudi sv. Janez Berhmans. Saj se ta angelski mladenič odlikuje po enakih vrlinah; saj so si vsi trije tako zelo podobni. Vsi trije so se posvetili v istem redu in zgodaj dovršili svojo nalogo z ne-



Sv. Berhmans.

navadno popolnostjo. Vsi trije so bili goreči častilci Matere božje; vsi trije so neomadeževano ohranili sveto čistost in umrli v krstni nedolžnosti. Vsi trije so se junaško vojskovali z enakim orožjem, kakršno vidite na sliki: Jezusov križ, rožni venec, Marijin kip, redovniška pravila, ki spominjajo na točno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti.

Tukaj naj posebej omenim le ono izredno veliko ljubezen in pobožnost, ki jo je imel sveti Berhmans do presvetega Rešnjega Telesa.

Že v zorni mladosti si je pritrgoval spanje in zgodaj vstajal, zato da je vsak dan mogel iti k sveti maši. Vsako jutro je bil pri dveh ali treh sv. mašah. Največje veselje mu je bilo, če je smel streči pri sv. maši. In kako vzorno lepo je opravljal to sveto opravilo, ljudem v vzpodbudo in angelom v veselje.

Nekaj posebnega je bilo pri tem svetem dečku, da je zgodaj zahrepenel po sv. obhajilu.

Neko jutro, bil je ravno velik praznik, je Berhmans ponavadi z veliko pobožnostjo kleče molil pri sv. maši. Veliko ljudi je šlo k sv. obhajilu. Ko jih

vidi, kako se drug za drugim bližajo mizi Gospodovi, se tudi v njegovem srcu vzbudi nepopisno veliko hrepenenje po Jezusu. Nekaj ga tako močno vabi in vleče, da bi šel tudi on za drugimi. Srce mu glasno bije, oko se mu žari. Ko se mašnik obrne in kaže sveto hostijo, rekoč: »Glej, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta,« so njegove želje po Jezusu tako velike, da se jim komaj ustavlja ter le z nekako silo še ostane na svojem mestu. Ljubemu Jezusu je bilo gotovo všeč tako hrepenenje, zato mu navda misel, naj gre k svojemu spovedniku in naj mu vse razodene, kako mu je pri srcu, in naj ga prosi, da bi že skoraj smel iti k sv. obhajilu.

Ves zamišljen pa veselega srca gre po sv. maši domov in se takoj začne z vso resnobo pripravljati za preimenitno opravilo. Ko meni, da je dovolj pripravljen, gre neki večer k svojemu dušnemu vodniku. Boječe, pa vendar zaupno ga začne prositi: »Duhovni oče, neko prisrčno prošnjo imam do vas. Moje srce tako hrepeni po sv. obhajilu, da se ne morem več ustavljati. Res, da sem šele 11 let star in tudi nisem vreden: pa bi vendar tako rad, zelo rad!«

»Prav, dragi moj Janko!« odgovori modri spovednik; »ničesar ti ne morem bolj privoščiti kakor to srečo. Le lepo se pripravljaj z zglednim vedenjem; in svetujem ti, da se pripraviš tudi za dolgo spoved.«

»O,« zakliče zdaj srečni deček, ki ne vé, ali bi se od veselja smejal ali jokal, »sem že pripravljen; resno sem te dni premišljeval in preiskal vse svoje življenje, in zelo bi bil hvaležen, ko bi smel precej nocoj opraviti dolgo spoved.« In komaj to izgovori, že kleči mali grešnik, ali recimo rajši, mali svetnik, pred svojim spovednikom ter se obtoži vsega, kar je imel za greh. Ta »dolga« spoved je bila pač kratka in spovednik ga je moral le tolažiti in poučiti, da bi ne bil imel kaj za greh, kar ni greh.

Sreča in radost, ki jo je zdaj čutil mladi svetnik, in še posebno na dan prvega sv. obhajila, se ne dá popisati, čutiti jo more le mlado, angelsko nedolžno srce.

Sv. obhajilo — »kruh močnih«, ki ga je odslej pogostoma prejemal, vselej zelo skrbno pripravljen, mu je še največ pripomoglo k temu, da je postal vzornik oni mladini, ki hrepeni po stalnem napredovanju v dobrem ali po krščanski popolnosti.

7. Otrok, ki se želi pridružiti angelskemu omizju.

Neki protestantski pridigar na Angleškem pride nekoč s svojo petletno hčerko v London. Najprej gresta v katoliško cerkev. Tu posebno mika otroka večna luč pred oltarjem.

»Ata, čemu je pa ta svetilka tukaj?« vpraša otrok.

»To pomeni, da je tukaj Jezus, in sicer za onimile zlatimi vratci, ki so na oltarju.«

»Ata, jaz bi tako rada videla Jezusa,« prosi otrok.

»Vrata so zaprta, dete moje,« pouči oče, »pa Jezus je tudi skrit pod tako obleko, da bi ga ne mogla videti.«

»Oh, kako rada bi videla Jezusa!« ponavlja zopet dekletce.

Nato gresta v protestantski tempelj, kjer ni svetilke, kjer ni tabernaklja.

»Ata,« reče otrok, »zakaj pa ni tukaj nobene svetilke?«

»Ker tukaj ni Jezusa, drago dete moje.«

Ta odgovor osupne otroka. Odslej hoče hoditi le v katoliško cerkev, »kjer je Jezus«; v protestantsko je pa niti oče ne more več spraviti. »Jaz hočem iti tja, kjer je Jezus,« odgovarja vedno, »tukaj ga ni.«

To zelo pretrese očeta. Vedno bolj spozna in čuti, da le tam more biti dobro, kjer je Jezus. Slednjič prestopi z ženo v katoliško Cerkev in oba govorita z otrokom: »Tja hočem iti, kjer je Jezus!« Seveda je izgubil svojo jako dobro službo, in moral je nanovo skrbeti, kako bo preživil sebe in družino. A vse so premagali in so bili zadovoljni in srečni, da so se le mogli pridružiti angelskemu omizju.

